

Negyvenezerkilométernyi vasútvonalat villamosítanak a Szovjetunióban

Jelenleg közel nyolcezer kilométernyi útvonalon száguldanak villanyvonatok

A transz-szibériai expressz nemsokára már 140–160 kilométeres sebességgel száguld. A sínek felett magas feszültségű vezeték futnak, amelyek elektromos energiával táplálják a mozdonyt. Az útvonal 9200 kilométer hosszú. A hatodik napon már meg is érkezünk Moszkvából a Csendes-óceán partjára...

Ma még csak az újságíró fantáziájában zajlik le ez az utazás. De nemsokára eljön az az idő, amikor már átadják rendeltetésének a világ legnagyobb villamosított transz-szibériai vasútvonalát.

A szovjet kormány elfogadta a vasútvonalak villa-

mosításának tervét, amely 40 ezer kilométernyi vasúti pálya villamosítását írja elő. Mindezt 15 év alatt valósítják meg. Ez annyit jelent, hogy az építők ezidő alatt annyit tesznek majd, mint amennyit a világ valamennyi országában az elmúlt 70 év során. A Moszkva — Rjazany — Kujbisev — Ufa — Cseljabinszk — Omszk — Novoszibirszk — Krasznojarszk — Irkutszk — Habarovszk — Vlagyivosztkov útvonalon kívül villamosítják még a fővárost Szibériával, az Urallal, a Donyec-medencével és az ország déli részével összekötő vasútvonalat is.

Jelenleg 7700 kilométernyi útvonalon futnak villanyvasutak a Szovjetunióban. Ezek egy év alatt csaknem kétszer annyi árut szállítottak, mint Anglia és Franciaország évi vasúti áruforgalma. Az idén pedig újabb 1700 kilométeres vasúti pályát villamosítanak. A következő években ezt többek között a Bjelorecsenszk — Szocsi, Tbiliszi — Aksztafa, a Moszkva — Rjazany, a Moszkva — Jaroszlavlj és a Moszkva — Mozsajszk útvonal villamosítása követi. Így fokozatosan valósítják meg a szovjet kormány és párt által kitűzött nagy feladatot.

Egyesület alakult a népszerű „SÁRGA” fejlesztésére

A „Tömörkény István Üdültető Társulat” társadalmi munkával fejleszti a tiszparti üdülőtelepet

A Tisza szegedi partjának, a Körösi halászsárdától a téli kikötőig terjedő szakasza, a »Sárga«, már a felzárkózás előtt igen népszerű volt a szegedi munkások között. A Munkás Testvér Egyesület tagjai nagyon sűrűn kijártak oda, sőt az illegális mozgalom számos találkozó rendezett ott, mert ez a terület kezdetben még nem volt a Horthy-rendőrség ellenőrzése alatt.

Részben ez a hagyomány, részben a terület jól megkö-

zelhetősege, közelsége (különösen Felsővároshoz), részben pedig

elsődrendű adottságai a sportolásra, pihenésre, a felszabadulás után is igen sok szegedit vonzott ide nyár idején.

Az évek folyamán egész üdülőtelep alakult ki a Sárgán (részben »feketés«, mert találomszerűen, többször féltelenül szerezett anyagból).

Összesen 47 szegedi üzemnek és 52

»maszek«-nak van itt kisebb-nagyobb vikendháza, hétvégi üdülője, a legváltozatosabb kivitelben, meglehetősen festői összeállításban.

Kissé óvatos becslések szerint is mintegy nyolcszáz-ezer forint értékű az elmúlt években gombamódra elszaporodott házacskákba beépített anyag értéke. Nyáron, főleg hétvégén sokszor százak és százak, ezrek napoznak, vagy hűsölnek itt, pihenve a hét fáradalmait.

Az alakuló üdülőtelep fejlődése azonban akadályokba ütközött. Elsősorban a rendezetlenségéből fakadtak ezek: a Sárgán még nincs ivóvíz, a többi egészségügyi követelményeket sem lehet megoldani. Több gödör van, amelyben a zöldség elvonulása után visszamarad a víz, ez a pósvány később kiszáradásig ronkja a levegőt. Járművel sem megközelíthető az egyes vikendházak.

Az utóbbi években a Sárga mintegy 24 katasztrális holdnyi területét

a szegedi második kerületi tanácsnak csatolták.

A kerületi tanács építési csoportja komoly erőfeszítésekbe kezdett az itt mutatkozó problémák megoldására, a Sárga rendezésére települési, közlekedési, egészségügyi vonatkozásban.

A második kerületi tanács most hathatós segítséget kapott. Az elmúlt hónapokban a Sárgán »ingatlan«-rendelkező szegedi üzem megbízottai, valamint a magántulajdonban lévő vikendházak gazdái egyesületet alakítottak

a Sárga fejlesztésére, a hiányosságok pótlására. Megszerkesztették az egyesület alapszabályait, amely tartalmazza a konkrét célkitűzéseket, előírja, hogy az ingatlantulajdonosok, üzemek, magánosok havonta mennyi tagdíjat fizetnek a tervek anyagi fedezetére.

Az egyesület nevét is megjelölték:

»Tömörkény István üdültető társulat«.

Az alakuló közgyűlés vezetőjét választott. Elnök: Sarnyai Vencel, az Autójavító Vállalat igazgatója.

Elkészült a »fejlesztési terv« is. Betöltik majd a gödörket, utakat létesítenek és ha sikerül hamarosan az anyagiakat biztosítani, egy ötszázliteser kutat fürdők.

Amit lehet, társadalmi munkával végeznek el.

A »Tömörkény István üdültető társulat« egyes lelkes tagjai egyre az időjárás lesik: ahogy az idő engedi — hozzáfognak az utak létesítéséhez. Bontakoznak különböző elgondolások is. Hír van arról, hogy a MÁV Fű-nevelő Intézet a nyáron már üdültetést akar szervezni a Sárgán az egyesület támogatásával. Az Idegenforgalmi Hivatal húszszemélyes turisztásalót aka- létesíteni egy, a tanáchoz »közlekedési« intézmény üdülőjében.

A kommunisták elsőrendű feladata

Írta: Siklós János

Nem véletlenül és nem önmagától, hanem a kommunisták irányításával, a nemzet többségének fizikai és szellemi cselekvésével új helyzet alakult ki az országban. Lezárult a párt és az ország életében egy kemény küzdelmekkel járó, tizenégy hónapos, nehéz időszak. Ennek a tizenégy hónapnak fő jellemvonásai: a párt újjászervezése, a szervezeti és politikai élet megindítása, a megtört ellenforradalmi erők felszámolása, városok, falvakban, üzemekben-intézményekben, az állami és gazdasági élet normalizálása, az ellenforradalmi károk részleges likvidálása. Ebben a periódusban a kommunisták többsége képességének és tehetségének javát adta. Ezt csak a reakciók vitatják — mert a becsületes szándékú emberek milliói előtt, a gyors konszolidációs tényei eléggé meggyőző erejűek.

A magyar viszonyok normalizálódásának fundamentumát a Párt Központi Bizottságának helyes politikai vonala adta. E politikai vonal gyakorlati megvalósulásának eredményei, élesen bizonyítják a pártpolitika helyességét. Ma már ezen sem vitatkozni senki — kivéve ellenségeinket. Az meg elemi kötelessége minden kommunistának, hogy a »fenti« politikai elképzelések »lent« úgy valósuljanak meg, ahogyan a pártvezetőség elképzelte.

A teljesen normalizálódott viszonyokhoz igazodniok kell pártszervezeteinknek, s a párt minden tagjának. Az új helyzet azt jelenti: hogy a szocializmus építése az élet minden területén, békés viszonyok között folyik, amelyben a politikai és tárgyi feltételek biztosítottak. Ebben a munkában velünk együtt dolgozzék az ország becsületes, a szocializmust igenlő, felnőtt lakossága. Ebből a szempontból pártszervezetünk előtt legfontosabb feladatként áll: *szívből, tervszerű, kitartó munkával küzdeni az emberek tudatában lévő zavaros, ellenséges, opportunisták nézetek leküzdéséért. Választ adni a lakosságot foglalkoztató politikai, gazdasági, kulturális, nemzetközi stb. kérdésekre. Ez nem könnyű, nem azonnal ható, kézzel fogható eredményeket jelentő feladat.*

A párttagitáció régi, úgynevezett »hivatalból kinevezett népevelő«-i módszereit száműztük a pártéletből — s most új eszközökkel, új formákkal, módszerekkel dolgozva, az élet sokirányú jelenségeire kell választ adni a dolgozó tömegeknek.

Munkánkat nehezíti az a balhiedelem, hogy a párttagitációt elvégzi a sajtó, a rádió, a pártvezetőség és nekem nincs tennivalóm e tekintetben. S az a felfogás: mit agítalak én, hiszen a lakosság többsége úgy el, »mint Marci Hevesen«. Szegeden minden három családból kettő disznót vágott, jobb a kereseti viszonyok, — az életszínvonalal nincs baj. Kedvezőtlen az a téves nézet is, hogy »általában rendben vagyunk«: az ország lakosságának többsége egyetért a pártpolitikával, a kormánnyal, és ezért nincs is különösebb teendő. Ez az önelégültség sajnos eléggé elterjedt ma már pártszervezeteink életében. Mi jogosan büszkék vagyunk az elért eredményeinkre, de azért semmi ok sincs az önelégültségre.

Vegyünk néhány kérdést, amelyeket a kommunisták, a pártszervezetek aktív tevékenysége nélkül nem lehet megoldani. Ilyen a társadalmi tulajdon védelme. Nem elég a rendelkezés, a nép vagyonának védelmezése, bírói ítéletek a tolvajok, lopók, csalók, szélhámosok ellen. Az ipari üzemek pártszervezetében működő kommunistáknak, összefogva a jóérzésű, tisztességes emberekkel, olyan légkört kell teremteni, hogy az üzemi tolvajokat maga a munkásság zavarja ki a gyárakból.

A másik kérdés: a termelés problémái. Ez úgyszólván az egész ország ügye, de elsősorban a munkássztyálé. Nem egyszerűen a termelés pártellenőrzéséről van szó — mint ahogyan ezt sokan tévesen képzelelik —, hanem az üzemi pártszervezetek gazdaságszervező munkájáról. Az üzemi pártszervezetek gazdaságszervező munkájának tartalma, formája üzemenként változhat és változik is, az üzem adottságaitól függően. De e gazdaságszervező munkának közös vonása: a jobbminőségű, olcsóbban előállított, mennyiségileg több, választékosabb termék. S egyáltalán nem igaz az, hogy a gazdaságszervező tevékenység csak a gazdasági szakemberek ügye: ez éppen olyan mértékben a pártszervezetek ügye is, az üzemekben. Ki ismerteti meg a kenderfonó, a Ruhagár munkásaival a termelés helyzetét, e termelésigátoló tényezőket, azok kiküszöbölésének módját, ha nem a kommunisták?

A pártszervezetek lépjenek fel a leghatározottabban az olyan megfogalmazásokkal szemben, hogy »a szakemberek és a kommunisták«. Ilyen nincs! Ez a megkülönböztetés reakciós, ellenforradalmi szemlélet a kommunisták lejárását szolgálja. Vannak kiváló szakemberek, akik kommunisták és akik nem kommunisták, ugyanakkor vannak gyenge szakemberek, akik kommunisták és nem kommunisták. Tehát a kommunista és a szakember megkülönböztetés nem szolgálja a párt tekintélyének az ügyét.

Sok kimondott és elhallgatott politikai kérdés foglalkoztatja az embereket. Ki kutatja fel, ki ad ezekre feleletet, ha nem a pártszervezetek kommunistái? Itt van a háború és a béke

ügye. Elkerülhető-e a háború? Az emberek egy része fél, egy részük pesszimista, de túlnyomó többségükben hisznek a béke életben, mert a szovjet kormány heroikus erőfeszítései a béke fenntartása érdekében nem maradtak eredmény nélkül. Ki szervezette meg e kérdéseket, ha nem a pártszervezetek serkentő hatására a békebizottságok s egyéb helyi tömegszervezetek.

A legtöbb üzemben, hivatalban, intézményben jó a hangulat, s az a vélemény: ha minden így marad, jó lesz... helyeseltük a mai viszonyokat. Ez a hangulat örvendő: de tegyék fel a pártszervezetek a kérdést: te személy szerint, te üzemi munkás, mérnök, egyetemi tanár... mit teszel azért, hogy ne csak így maradjon, hanem még jobb legyen? Ilyen vitákban érlelődik, kovacsolódik a párt valóban őszinte szimpatizáns tábora százaztekből és milliókból, akik hajlandók — ha megértettük velük — többet nyújtani azért, hogy a holnap, és a jövő év jobb legyen: hogy életünk minden területén a szocializmus győzelmeskedjen!

Mi világosan megvallottuk és tartjuk: a Szovjetunióhoz örökre hűségesek leszünk, és a szocialista világtábor ügyét híven szolgáljuk, mert ezzel saját magunk boldogulását építjük.

Nem mindenki ért velünk egyet e kérdésben, mert nem érti meg ennek a létünk biztosítóját, szocialista szövetségnek a jelentőségét. (Nem a reakciókora, fasisztákra, ellenforradalmárookra gondolunk.) Világos, hogy ezzel a kérdéssel nekünk foglalkozni kell és határozottan elmondani véleményünket a dolgozó emberek körében, hogy megértsék: a szovjet-magyar barátság a magyar proletárdiktatúrának egyik alapja! Mert a Szovjetunió, a szocialista tábor egysége nélkül — felfalna bennünket a nemzetközi tőke.

Az ellenforradalom kérdéseit sem lehet levezenni a napirendről. Igaz sokan azt mondják: annyit hallottunk róla, hogy a könyökünkön jön ki. De ez nem igaz — erről soha sem lehet eleget beszélni! A huszonkét milliárdos kár, az ellenforradalmi uszítás fertője, a százhetvenezer disszidált magyar, közöttük a több tízezer elbolondított kiskorú — okozta sebek még sokáig sajognak az ország testén.

És nem árt újra és újra figyelmeztetni mindenkit: az ellenforradalom veszélye fennáll, amíg a belső reakció fizikailag létezik, amíg a nemzetközi burzsoá környezet fennáll. Különös tekintettel leszünk erre a veszélyre még akkor is, ha ennek lehetőségéről ma nem beszélhetünk.

E kérdés kapcsán a párt álláspontját világosan mondjuk el, ahányszor szükséges: a megtévedt kisembereket visszavezetjük a társadalomba, neveljük, segítjük őket, megmutatjuk »hőbörgésük« okait, következményeit. De a szervezőket, szellemi előkészítőket — megbüntetjük. S világosan leszögezzük: aki a proletárhatalom ellen kezdet emel, az megfelelő választ kap.

A pártpolitikai munkában szükség van arra, hogy a pártszervezetek vezetősége és tagsága tanulmányozza a párt múlt évi értekezletének jegyzőkönyvét és határozatait. E határozatokban mi valósult meg az üzemekben, hivatalokban, körzetekben, mit kell tenni e határozatok megvalósításáért.

Csak néhány kérdést említettünk, de ezekből is világosan kitűnik: pártszervezetünk tevékenységét »kifélté«, az emberek felé kell fordítani, határozottabban a politikai tömegmunkát tevékenységük középpontjába állítani. Ez feltétele a további munkának.

A párt vezető szerepéről beszélni nem elegendő, ezt a szerepet biztosítani, s nemcsak a felső vezetésben — hanem az üzemekben, hivatalokban, intézményekben is kötelező. Ez természetesen nem parancsszóra, parancsolgatással történik, hanem a következetes politikai nevelőmunka felhasználásával, igazságon alapuló tényeken, bátor elvi vitákon. A mi fegyverünk a tömegpolitikai munka.

E munkának megvannak a hagyományos formái, s újabb formákat kell keresni a pártvezetőségeknek. A tömegpolitikai munka, párttagitáció alapja a pártcsoport. A pártcsoportok ismerik az adott üzemrészt, műhelyt, hivatalt, intézményt közvetlen problémáit. S politikai légkört is. A pártcsoportok tevékenységéből kell kisugározni a párt politikájának. Ezért rendszeresen, konkrét agitativ feladatokkal bízzuk meg a pártcsoportokat! Ez a helyi pártvezetőség és a pártcsoport-bizalmiak együttes feladata! A tömegszervezetek tevékenységébe is — az ott dolgozó kommunisták útján —, érvényesítsék kiadott konkrét tennivalók végrehajtásában az összműködést.

Hozzák létre és erősítsék meg a békebizottságokat, e szervek kezdeményezése a békekialtvány tanulmányozását, ismertetését. Tegyék rendszeressé a pártnapokat, kisgyűléseket, beszélgetéseket. Hozzák létre a falujátszókat, üzemi rölapokat aktuális kérdésekről stb.

Természetesen ez nem vég nélkül szervezési munkát jelent, hanem valóságos tömegpolitikai munkát, párttagitációt. Nem általános, elcsépelet frázisokkal. Ebben a napi általános munkában minden kommunistának kötelessége részt venni, — mert ez független munkakörétől, beosztásától — ez most alapvető pártpolitikai feladat.

Lássunk mukához valamennyit!

Újabb amerikai rakétakísérlet — újabb kudarc

Az amerikai légiérő pénteken hajította végre ötödik kísérletét az Atlas elnevezésű, interkontinentális ballisztikus rakétával. Az első jelentések szerint, amelyek szemtanúktól származtak, a kísérlet sikeres volt.

Mint az angol Reuter-iroda jelent, később a légiérő rövid közlemény adott ki, amely szerint »a lövedék röviddel azután, hogy befejezte hajtóerő segítségével megtett útját, a levegőben elpusztította önmagát«.

A megfigyelőknek az a véleménye, hogy a kétfélmilliárd dolláros költséggel készített lövedéket aligha bocsátották volna fel ilyen rövid kísérleti útra. A levegőben való felrobbanása tehát arra mutat, hogy nem érte el célját és a kísérlet sikertelen volt.

A fővárosból jelentik

Az Erzsébethid újjáépítési munkáinál infravörös fényt sugárzó lámpákat állítottak be, melyek mellett a dolgozók melegednek és ugyanakkor a hidegben befagyó préslegrszámokat is üzemképesé teszik. A jövőben több téli építkezésnél bevezetik ezt a módszert.

Új színfolt a pesti utcán. Sok bámulója volt a Lenin körúton az új emelő hőkörönak, amely az úttest szélén álló hóbuckákat felszedi és elevátor segítségével egy mögötte álló teherautóba rakja.